

Török Nándor

Születésnapodra

(az idén 110 éves József Attila
emlékének tisztelegve)

Bocsásd meg (szívem kelepel),
véled egy lapon szerepel
nevem,
s hevem.

A történelem szekere,
hiányzik egy/két kereke.
Letört
e tört

Az ötven évem tetten ért,
megfizetek e tettemért.
Hogyan
roggyan

fele, vagy kétharmada,
harcolni kész az armada,
az ám,
hazám!

meg az ember, ha nem henyél,
asztalon ott a friss kenyér,
s gyümölcs.
Üvölts,

Inog a demográfia,
a bűnre nincsen grácia,
sajog
a jog.

ha talán nem jól gondolom,
hogy nem segít már gondomon
simán
imám.

Nem oszt pénzt zsebbe énekem,
ezért van fájó énekem
sírva
írva.

Mert itt a város peremén
együtt élünk te meg én,
külön
külön.

Hanyagold, kérlek, e hibám
sose lesz romos kalyibám
villa.
– Tilla,

Más századok, más emberek,
másmilyenek a fegyverek,
bizony:
iszony.

a valódi rend nincs velem,
hiába bor és szerelem
(Ámor,
mámor).

Szavak nélkül ez semmit ér,
és múzsám mindez semmiér'
gyaláz,
aláz.

Nélküled a szó szelleme,
a jelleme és kelleme
kerül,
s elül.

Hatvan év köztünk nagy dolog,
kurázsit tőled koldulok,
költők,
öltök

össze néha ily verseket,
lódítok valót, nyerseket,
sekély
e kéj.

Kölcsönöztem pár rímedet,
ám nem viszem el prímedet
soha,
noha

száztíz évedet köszönté,
s fogod népedet örökké
taní-
tani.

Sipos Erzsébet

József Attila játéka

Nem tologattál csinos kis favonatot
fűtött szobában.

A te vonatod kinn volt sikongó pályaudvarok
zugában,

Hol ütközők hangos nagy bumma
örökös vad lovagitorna,
s gőzmozdonyok fújtattak, mint veszett bikák,

Ott játszottál adj király katonát álmos,
nagy, bamba vagonokkal,
és bújócskát is az őrrrel, ha néha megneszelt.

S ilyenkor, mint görcs a fába, úgy
lapultál a farakásra,
és úgy szorítottad magadhoz a fát,
mint eszelős anya halott kisfiát,
s lám... te is tehetetlen fahasáb lettél...

Vicsorgó vasfűrészek rontottak rád,
s kerékbe törték benned a rapszodiát!

És valóban, csigolyáid szétgurultak a
világba csattogva, mint vonatkerekek,
s most már ott vagy minden sikolyban,
kiáltásban, most már megértelek.

Hiányzó részek

Uram, Te adtad a gyöngyöt, a napfényt nekem,
kirakós játék az életem.

Most, hogy visszavetted ezeket,
hiányos a puzzle.

Sok az apró, idomtalan forma,
nincs ember, aki ezt kirakja,

Uram, torz a kép!

Ne adj halált, nem illik a képbe,
Hol van az égbolt tiszta kékje,
forrásvíz, gyerekkacaj...

Uram, egyre több a baj!

Kínlódva, nyögve, sírva kérlek,
a hiányzó részeket,
Uram, add vissza kérlek.

Kétely

Ha végleg nem leszek,
Mi leszek én neked?

Mint vakvezető kutya,
ha gazdája oda,
idegen bokák után halad,
s többé már nem tud biztosat.

Kirúgva, vicsorogva, fázva,
hajszolva, csontig megalázva,
keresi a házat,
hol fekhelye, tálja...

De, jaj, nincs már ki enni ad neki...
sovány testét küszöbre fekteti.

Egy lányt lekötöztek

Úgy hurcolták, mint vágóállatot –,
kezén, lábán már stigmát hordozott, –
Oda, hol ablakon nincs kilincs,
de még a helye sincs

Meredten nézett a sötét keresztfára,
mint Mária egyetlen fiára,
ki halt büntelen...

Lekötöztek egy lányt

Mint hátára fordult bogár,
vonaglott, küzdött, hogy talpra áll,
de durva pribékek bilincsbe verték,
halál rózsáit ráleheltek

Kiszáradt kút a két szeme,
riadtan néz a semmibe,
Szájára rászáradt a szó,
párnáján véres hajcsomó,
S az éj kárpítja közepén meghasadt,
s szemközt, a feszület alatt
Mária siratja gyermekét.

Nehéz

Nehéz az Úristen a vállamon,
Nehéz a szívem, mert földre nyom,
Nekem a szerelem irgalom,
Korán elvirágzott fájdalom.

Délvidéki Golgota

(Egy vándorkiállításra)

„Ne bántsd a magyart!”
(Zrínyi)

Hatalmas hadvezér, Délvidék ura
csontjaid felett dült véres lakoma
Barbár hiénahorda megesküdt,
hogy népedet kiirtja!

Marcangolták a húst és itták a vért,
s a vérszagra egyre gyűltek még...
És a megrészegült falka kedvét
lelte benne, hogy áldozatukat
élve kibelezze...

S látta az Isten ezt fenn az égben
s elpirult szégyenében,
mert nem ő alkotott ilyen vad
emberállatot.

S a kegyetlen horda az ártatlanok
fölé szemetet, trágyát szóra,
hogy fölöttük sírkő se legyen,
s ne imádkozhasson senki sem!

De mégis széttörve, megalázva,
gyökerekből font glóriába
ott lebegnek fönny igazságra várva.

Lőrincz P. Gabriella

Anyák napja (Mamásan)

Már nem gondolok a Mamára
Nincs idő megállni
Sem padlás sem kosár
Sem nyikorgás
És a Mama nem megy sehová többé
Én őszintére nőttem
Mozdulatlan álllok
Ruhák helyett halál és koporsó
Rámnézett és leszidott
Engem a konok gyermeket
Jó volna hinni
Hogy ő festette kékre az eget

Zsákutca

magammal viszlek
hogy otthonod legyek
magányos vagy

megyek veled
hogy otthonom lehess
magányos vagyok

velem jössz
hitünk szerint
nincsen más kiút

Tavaszi

én úgy várom vissza őket
az indulókat
az elmenőket
mint a fecskét

Zselicki Józsefnek

*Rokon csillagon ülsz
Te herceg
Rózsatövisből
Fonsz koszorút
Kárpátot ringató
Lelked deres
Ha Nemet kiáltasz
Tűzszemedben
Szikra pattan
Hiszed-e még
Hogy halhatatlan minden
Kimondott gondolat
Ordíts
Ne súgj
Az hasztalan
Míg vagy
Csak addig térdelj
Még fényt a napba
Ha pofátlanul jót röhögtél
Rajtunk
Reméld hogy egyszer
Lefekhetsz
Te is*